

KLASIKAPLUS.CZ

1. Veronika Rovná: Běhání po jevišti mi dává svobodu, duchovní koncert je pro mě zastavením

12.09.2024 klasikaplus.cz - Daniel Pinc

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: cyklu (2); operního (2); Smetanovského (2); divadla; divadle; moravskoslezského; moravskoslezském; Národního; Národním; Ostravě

"V Te Deum se člověk nesmí ani náznakem trápit." "Obecně si myslím, že role vyšší tessitury s koloraturou..."

čtvrtek, 12. září 2024 15:50 Daniel Pinc

"V Te Deum se člověk nesmí ani náznakem trápit."

"Obecně si myslím, že role vyšší tessitury s koloraturou jsou můj ‚fach‘ a že bych je nyní měla co nejvíce dělat."

"Divadlo mi funguje trochu jako terapie – když si plně prožiju příběh své postavy."

Sopranistka Veronika Rovná je oporou a stálicí operního souboru **Národního divadla moravskoslezského**. Klíčovou roli zastala v minulé sezóně, kdy během **Smetanovského operního cyklu** například ztvárnila čtyři různé role v šesti dnech. Nyní se mimo jiné připravuje na vystoupení v rámci Svatováclavského hudebního festivalu, kde zastane sólový part v Dvořákově Te Deum .

KlasikaPlus.cz v této souvislosti přináší aktuální portrét umělkyně formou rozhovoru.

Pojďme nejdříve probrat, čím vším se teď umělecky zaobíráte... V **Národním divadle moravskoslezském** vás nejdříve čeká role Rusalky ve stejnojmenné opeře Antonína Dvořáka. Je v plánu po delší době 26. října. Co jiného vás čeká?

Na podzim mě čeká několik projektů. Beethovenova Devátá symfonie na Lednicko-valtickém hudebním festivalu. Pod taktovkou Petra Altrichtera mě čeká koncert a natáčení Dvořákových Svatebních košil – v rámci Roku české hudby a u příležitosti životního jubilea barytonisty Romana Janála. A dále spolupráce s Collegiem 1704. Na projekty se velmi těším!

Rusalka je, máte pravdu, mým nejbližším představením v ostravském divadle. Ale v tomto případě jde o inscenaci z roku 2019 a její nasazení do repertoáru divadla po delším odstupu.

A vystoupení na Svatováclavském hudebním festivalu 14. září je teď vaše nejbližší?

Je to tak.

Tam tedy budete s Janáčkovou filharmonií Ostrava zpívat Dvořákovu Te Deum. Jedná se o velmi často interpretovaný kus, což ale vůbec neznamená, že je nějak snadný. Z mého pohledu je zvláště pro sólisty naopak velice obtížný. Ne, že by snad vyžadoval nějaké extrémní polohy, ale typicky Dvořákovsky potřebuje maximální legato, jaksi andělské, lyrické zpívání, vůbec ne operní, spíše rovné... Přitom sólista je na rozdíl od jiných děl značně v popředí zvukově; všechno je slyšet – zpěvák je, jak se říká, "nahatý". Souhlasíte, že dílo je, a myslím teď i na barytonisty, prubířským kamenem?

Rozhodně. Vyjádřil jste to naprosto krásně a přesně; dokonce jsem v jiném rozhovoru použila podobné slovo "nahé", takže s vámi naprosto souzním... Nekonečná legata, nejlépe v pianissimu, často na přechodových tónech a nakonec působivý závěr v plné síle fortissima.

Co je z vašeho pohledu klíčové při interpretaci tohoto Dvořákovu díla?

Správným způsobem projevu člověk může vyjádřit a dokreslit ono duchovno, kterým je toto dílo prostoupeno. Z výrazového hlediska potřebuje tento part vnitřní klid a prostotu projevu, ve zvuku pak lyrickou šíři a plnou barevnost. Čistota je další klíčové slovo... K tomu všemu je zapotřebí svrchovaná technická zdatnost. Zpěvák musí být dokonale připravený ve všech ohledech tak, aby part vyzněl zcela přirozeně, s jistotou a nadhledem. Člověk se nesmí ani náznakem trápit.

Ale maximální příprava, o které mluvíte, by měla v ideálním případě být vždycky...

Jistě, samozřejmě.

Kdybyste měla odpovědět na žertovnou otázku, zda zpíváte raději první, nebo čtvrtou větu, co byste odpověděla?

Nedokážu odpovědět. Impozantní je pro mě dílo jako celek.

Ale když nad tím přemýšlím, mám svoje "místečka". Přišla jsem na to, že až fyzickou radost a potěšení mi dělají některé Dvořákovy hudební stříhy – mám takové dva oblíbené při barytonovém sólu, kdy nejprve na něj naváže dámský sbor a poté obdobně pánský v závěru druhé věty.

Těchto švů se ale neúčastníte!

Neúčastním, ale mají neuvěřitelnou sílu...

Spatřujete nějaký společný jmenovatel Dvořákových děl, co se týče jejich přednesu? Co pěvec vždycky musí, když zpívá Dvořáka? Co nikdy nesmí, když zpívá Dvořáka? Dá se něco takového univerzálně platného najít?

První, co mě napadne, je legato a vroucnost, mluvíme-li o dílech, které jsem už nastudovala. Devízou Dvořákovy hudby je to, že je protkána emocemi, které vás jako interpreta vedou. Začnou se samy rozkrývat, nemusíte hledat a vytvářet, stačí se napojit...

A kdybychom interpretaci Dvořáka srovnali, dejme tomu s interpretací Smetany?

Z mého pohledu je Dvořák k pěvcům vstřícnější. Orchester je rovnocenným partnerem zpěváka, zatímco u Smetany je faktura velmi plná, někdy snad až moc, a zpěvák si tedy musí v některých situacích své "místo na slunci" vydobýt.

Druhá věc je jazyková stránka: Dvořák jde do úst určitě lépe než Smetana, což se říká, že je dáno tím, že Smetana měl některá libreta nejprve v němčině, tudíž překlad najednou nekoresponduje s rytmem a akcentací hudební řeči. Ale zas je nutno poznamenat, že se s tím dá pracovat. Zároveň to není, z mého pohledu, platné pro všechny smetanovské role. Předsudek ohledně "šroubovaných" textů u Smetany určitě má své opodstatnění, ale tak černě bych to neviděla.

V minulé sezoně jste v **Ostravě** v rámci **Smetanovského operního cyklu** zpívala všechny Smetanovy opery kromě Tajemství a Libuše. Jste ráda, že si od Smetany odskočíte k Dvořákovi? Kromě Te Deum navíc tedy bude ještě zmiňovaná Rusalka... Jsem ráda, že zase změníím repertoár. Z hlasového hlediska mi to umožní návrat do štíhlejších kolejí. Když jsem po smetanovských cyklech "hopla" zpátky do Lazebníka, tak jsem si ho náramně užila. S takovou lehkostí jsem ho snad ještě nikdy nezaspívala. (úsměv) No a Rusalka je moje srdeční záležitost...

Myslel jsem to i z hlediska vkusu. Jestli v Roce české hudby nemáte už trochu "po krk" toho slyšet všude Smetanu...

Upřímně, jsem ráda, že si na chvíli od Smetany odpočinu. Zároveň však chci ocenit, že se v Ostravě smetanovské cykly uskutečnily. Je to myslím velmi záslužný počín; jsem ráda, že jsem se ve Smetanovi mohla "povrtat" hlouběji. Vendulka mi bude moc chybět...

V jakém repertoáru se obecně řečeno cítíte nejpohodlněji? Klidně něco zahraničního...

Já teď téměř dva roky zpívala jen český repertoár. (smích) Určitě se cítím dobře v rolích Violetty Valéry, Rosiny, Rusalky, Mařenky a Vendulky. Nyní stojím jednou nohou v lyrickém sopránu a druhou v mladodramatickém. Moje technika – za kterou vděčím Evě Dřízgové-Jirušové – dokáže obsáhnout širokou repertoárovou škálu. Ráda bych si udržela ten směr lyrického až mladodramatického sopránu, ale také hlasovou lehkost, která mi umožňuje se dobře uplatnit v partech s bohatou koloraturou.

Takže se nechcete úžeji specializovat...

Pokud mám možnost širšího záběru, který samozřejmě jde ruku v ruce s repertoárovým divadlem, budu to dělat. Sama za sebe bych ocenila blokové zpívání, kdy po nějakou dobu zůstanu v "jednom hrdle", interpretaci a postavě. Obecně si myslím, že role vyšší tessitury s koloraturou jsou můj "fach" a že bych je nyní měla co nejvíce dělat.

12. října se s Janáčkovou filharmonií podílíte ještě na jiném projektu, totiž Beethovenově Deváté na závěr Lednicko-valtického hudebního festivalu. Letos je skladba hojně provozovaná – uplynulo dvě stě let od její premiéry. Co vás jako první napadne, když se řekne Óda na radost?

První koncertní provedení tohoto díla jsem slyšela už jako malá a zůstala v naprostém úžasu. Dále jsem Devátou milovala zpívat jako člen sboru. Mohla jsem hlas pustit do výšek a v nich se "vyrochnat"... Je to náročné zpívání, ale těším se!

Oblíbená otázka na závěr: Jako interpretku raději operu, nebo koncert?

Mám ráda obojí a zároveň si myslím, že je důležité, abych já sama dělala obojí.

Honza Martiník mi kdysi řekl, že má nejradši koncertní provedení oper.

To je hezké! Chápu ho.

Operu miluju pro to divadlo – nejen, že můžu příběh vyprávět, navíc mám kostým a určitou svobodu, můžu skotačit na jevišti, pomáhá mi to i ve zpívání, zpívat celým tělem, ale zároveň mi divadlo funguje trochu jako terapie – když si plně prožiju příběh své postavy.

Koncertní repertoár vám ale umožní se zastavit a intenzivněji se věnovat hudbě, byť technicky a interpretačně má být zpěvák připraven samozřejmě na obojí stejně. Běhání po jevišti mi dává svobodu, duchovní koncert je pro mě zastavením a hlasovou hygienou. Nedokážu jednoznačně říct, co preferuji. Jedno s druhým se vzájemně obohacuje a doplňuje.

Redaktor a editor

Publicista a zpěvák, od roku 2023 redaktor a editor portálu KlasikaPlus.cz. Je absolventem tří oborů Pražské konzervatoře (pop zpěv, skladba a klasický zpěv) a profesionální sborový zpěvák. Mezi nejvýznamnější tělesa, s nimiž spolupracoval, patří Martinů Voices, Kühnův smíšený sbor a Pražský filharmonický sbor, se kterým opakovaně účinkoval na festivalu v rakouském Bregenzu nebo například v newyorské Carnegie Hall s dirigentem Semjonem Byčkovem. Lokálně působí též jako hudební aranžér a dirigent, skladbě se věnuje spíše v soukromí. Stěžejními jsou při jeho práci hudebního kritika kategorie soudobá a vokální hudba.

Více z této rubriky

[« zpět na začátek](#)

Veronika Rovná: Běhání po jevišti mi dává svobodu, duchovní koncert je pro mě zastavením

čtvrtek, 12. září 2024 15:50 [Daniel Pinc](#)

„V Te Deum se člověk nesmí ani náznakem trápit.“

„Obecně si myslím, že role vyšší tessitury s koloraturou jsou můj ‚fach‘ a že bych je nyní měla co nejvíce dělat.“

„Divadlo mi funguje trochu jako terapie – když si plně prožiju příběh své postavy.“

foto: Adam Živnůstka

Sopranistka Veronika Rovná je oporou a stálicí operního souboru Národního divadla moravskoslezského. Klíčovou roli zastala v minulé sezóně, kdy během Smetanovského operního cyklu například ztvárnila čtyři různé role v šesti dnech. Nyní se mimo jiné připravuje na vystoupení v rámci Svatováclavského hudebního festivalu, kde zastane sólový part v Dvořákově *Te Deum*. KlasikaPlus.cz v této souvislosti přináší aktuální portrét umělkyně formou rozhovoru.

Pojďme nejdříve probrat, čím vším se teď umělecky zaobíráte... V Národním divadle moravskoslezském vás nejdříve čeká role Rusalky ve stejnojmenné opeře Antonína Dvořáka. Je v plánu po delší době 26. října. Co jiného vás čeká?

Na podzim mě čeká několik projektů. Beethovenova *Devátá symfonie* na Lednicko-valtickém hudebním festivalu. Pod taktovkou Petra Altrichterera mě čeká koncert a natáčení Dvořákových *Svatebních košil* – v rámci Roku české hudby a u příležitosti životního jubilea barytonisty Romana Janála. A dále spolupráce s Collegiem 1704. Na projekty se velmi těším!

Rusalka je, máte pravdu, mým nejbližším představením v ostravském divadle. Ale v tomto případě jde o inscenaci z roku 2019 a její nasazení do repertoáru divadla po delším odstupu.

A vystoupení na Svatováclavském hudebním festivalu 14. září je teď vaše nejbližší?

Je to tak.

Tam tedy budete s Janáčkovou filharmonií Ostrava zpívat Dvořákovo Te Deum. Jedná se o velmi často interpretovaný kus, což ale vůbec neznamená, že je nějak snadný. Z mého pohledu je zvláště pro sólisty naopak velice obtížný. Ne, že by snad vyžadoval nějaké extrémní polohy, ale typicky Dvořákovsky potřebuje maximální legato, jaksi andělské, lyrické zpívání, vůbec ne operní, spíše rovné... Přitom sólista je na rozdíl od jiných děl značně v popředí zvukově; všechno je slyšet – zpěvák je, jak se říká, „nahatý“. Souhlasíte, že dílo je, a myslím teď i na barytonisty, prubířským kamenem?

Rozhodně. Vyjádřil jste to naprosto krásně a přesně; dokonce jsem v jiném rozhovoru použila podobné slovo „nahé“, takže s vámi naprosto souzním... Nekonečná legata, nejlépe v pianissimu, často na přechodových tónech a nakonec působivý závěr v plné síle fortissima.

Rusalka / NDM

foto: Martin Popelář

Co je z vašeho pohledu klíčové při interpretaci tohoto Dvořákova díla?

Správným způsobem projevu člověk může vyjádřit a dokreslit ono duchovno, kterým je toto dílo prostoupeno. Z výrazového hlediska potřebuje tento part vnitřní klid a prostotu projevu, ve zvuku pak lyrickou šíři a plnou barevnost. Čistota je další klíčové slovo... K tomu všemu je zapotřebí svrchovaná technická zdatnost. Zpěvák musí být dokonale připravený ve všech ohledech tak, aby part vyzněl zcela přirozeně, s jistotou a nadhledem. Člověk se nesmí ani náznakem trápit.

Ale maximální příprava, o které mluvíte, by měla v ideálním případě být vždycky...

Jistě, samozřejmě.

Kdybyste měla odpovědět na žertovnou otázku, zda zpíváte raději první, nebo čtvrtou větu, co byste odpověděla?

Nedokážu odpovědět. Impozantní je pro mě dílo jako celek.

Ale když nad tím přemýšlím, mám svoje „místečka“. Přišla jsem na to, že až fyzickou radost a potěšení mi dělají některé Dvořákovy hudební stříhy – mám takové dva oblíbené při barytonovém sólu, kdy nejprve na něj naváže dámský sbor a poté obdobně pánský v závěru druhé věty.

Těchto švů se ale neúčastníte!

Neúčastním, ale mají neuvěřitelnou sílu...

Foto: Adam Živnůstka

Spatřujete nějaký společný jmenovatel Dvořákových děl, co se týče jejich přednesu? Co pěvec vždycky musí, když zpívá Dvořáka? Co nikdy nesmí, když zpívá Dvořáka? Dá se něco takového univerzálně platného najít?

První, co mě napadne, je legato a vroucnost, mluvíme-li o dílech, které jsem už nastudovala. Devízou Dvořákovy hudby je to, že je protkána emocemi, které vás jako interpreta vedou. Začnou se samy rozkrývat, nemusíte hledat a vytvářet, stačí se napojit...

A kdybychom interpretaci Dvořáka srovnali, dejme tomu s interpretací Smetany?

Z mého pohledu je Dvořák k pěvcům vstřícnější. Orchester je rovnocenným partnerem zpěváka, zatímco u Smetany je faktura velmi plná, někdy snad až moc, a zpěvák si tedy musí v některých situacích své „místo na slunci“ vydobýt.

Druhá věc je jazyková stránka: Dvořák jde do úst určitě lépe než Smetana, což se říká, že je dáno tím, že Smetana měl některá libreta nejprve v němčině, tudíž překlad najednou nekoresponduje s rytmem a akcentací hudební řeči. Ale zas je nutno poznamenat, že se s tím dá pracovat. Zároveň to není, z mého pohledu, platné pro všechny smetanovské role. Předpoklad ohledně „šroubovaných“ textů u Smetany určitě má své opodstatnění, ale tak černě bych to neviděla.

V minulé sezoně jste v Ostravě v rámci Smetanovského operního cyklu zpívala všechny Smetanovy opery kromě Tajemství a Libuše. Jste ráda, že si od Smetany odskočíte k Dvořákovi? Kromě Te Deum navíc tedy bude ještě zmiňovaná Rusalka...

Jsem ráda, že zase změním repertoár. Z hlasového hlediska mi to umožní návrat do štíhlejších kolejí. Když jsem po smetanovských cyklech „hopla“ zpátky do *Lazebníka*, tak jsem si ho náramně užila. S takovou lehkostí jsem ho snad ještě nikdy nezazpívala. (úsměv) No a *Rusalka* je moje srdeční záležitost...

foto: Adam Živnůstka

Myslel jsem to i z hlediska vkusu. Jestli v Roce české hudby nemáte už trochu „po krk“ toho slyšet všude Smetanu...

Upřímně, jsem ráda, že si na chvíli od Smetany odpočinu. Zároveň však chci ocenit, že se v Ostravě smetanovské cykly uskutečnily. Je to myslím velmi záslužný počin; jsem ráda, že jsem se ve Smetanovi mohla „povrtat“ hlouběji. Vendulka mi bude moc chybět...

V jakém repertoáru se obecně řečeno cítíte nejpohodlněji? Klidně něco zahraničního...

Já teď téměř dva roky zpívala jen český repertoár. (*smích*) Určitě se cítím dobře v rolích Violetty Valéry, Rosiny, Rusalky, Mařenky a Vendulky. Nyní stojím jednou nohou v lyrickém sopránu a druhou v mladodramatickém. Moje technika – za kterou vděčím Evě Dřízgové-Jirušové – dokáže obsáhnout širokou repertoárovou škálu. Ráda bych si udržela ten směr lyrického až mladodramatického sopránu, ale také hlasovou lehkost, která mi umožňuje se dobře uplatnit v partech s bohatou koloraturou.

Takže se nechcete úžeji specializovat...

Pokud mám možnost širšího záběru, který samozřejmě jde ruku v ruce s repertoárovým divadlem, budu to dělat. Sama za sebe bych ocenila blokové zpívání, kdy po nějakou dobu zůstanu v „jednom hrdle“, interpretaci a postavě. Obecně si myslím, že role vyšší tessitury s koloraturou jsou můj „fach“ a že bych je nyní měla co nejvíce dělat.

Foto: Petra Hajská

12. října se s Janáčkovou filharmonií podílíte ještě na jiném projektu, totiž Beethovenově Deváté na závěr Lednicko-valtického hudebního festivalu. Letos je skladba hojně provozovaná – uplynulo dvě stě let od její premiéry. Co vás jako první napadne, když se řekne Óda na radost?

První koncertní provedení tohoto díla jsem slyšela už jako malá a zůstala v naprostém úžasu. Dále jsem *Devátou* milovala zpívat jako člen sboru. Mohla jsem hlas pustit do výšek a v nich se „vyrochňat“... Je to náročné zpívání, ale těším se!

Oblíbená otázka na závěr: Jako interpretka raději operu, nebo koncert?

Mám ráda obojí a zároveň si myslím, že je důležité, abych já sama dělala obojí.

Honza Martiník mi kdysi řekl, že má nejradši koncertní provedení oper.

To je hezké! Chápu ho.

Operu miluju pro to divadlo – nejen, že můžu příběh vyprávět, navíc mám kostým a určitou svobodu, můžu skotačit na jevišti, pomáhá mi to i ve zpívání, zpívat celým tělem, ale zároveň mi divadlo funguje trochu jako terapie – když si plně prožiju příběh své postavy.

Koncertní repertoár vám ale umožní se zastavit a intenzivněji se věnovat hudbě, byť technicky a interpretačně má být zpěvák připraven samozřejmě na obojí stejně. Běhání po jevišti mi dává svobodu, duchovní koncert je pro mě zastavením a hlasovou hygienou. Nedokážu jednoznačně říct, co preferuji. Jedno s druhým se vzájemně obohacuje a doplňuje.

foto: Petr Hlubek

